

РЕШЕНИЕ

№ 684

гр. София, 09.02.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 15.01.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Калинка Илиева

**ЧЛЕНОВЕ: Доброслав Руков
Красимира Желева**

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **11121** по описа за **2020** година докладвано от съдия Калинка Илиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 63, ал. 1, изр. второ от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на Столична община срещу решение от 7.10.2020 г., постановено по НАХД № 3698/2020 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 129-ти състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 276143/29.06.2016 г., издадено от Ю. Н. – в качеството на заместник кмет на Столична община, с което на И. П. Б. е наложено административно наказание глоба от 200 лв. на основание чл. 35, ал. 7, т. 1 от Наредбата за условията на пътуване с обществения градски транспорт на територията на Столична община, за нарушение на чл. 18, т. 1, „А“, „Б“ и „В“ и чл. 35, ал. 1, вр чл. 34, ал. 3 от същата.

В касационната жалба са наведени доводи, че обжалваното решение е неправилно. За да е съставомерно нарушението твърди, че административното нарушение е възможно само при наличие на ползване на услугите на обществен транспорт, както и последвал отказ от страна на нарушителя да заплати минималната санкция. Оспорва изводите на съда относно допуснато съществено процесуално нарушение – че е следвало да се приложи Законът за автомобилните превози, който се отнася за между селищни и международни превози, а в случая следва да се приложи цитираната Наредба, в която са доразвити обществени отношения във връзка с обществения

транспорт на територията на Столична община. Дори и да се допусне, че Законът за автомобилните превози би могъл да се приложи за обществения транспорт на територията на Столична община, недопустимо е за релсовите моторни превозни средства да се прилага еди нормативен акт, а за автомобилните – друг.

Ответникът – И. П. Б. счита касационната жалба за неоснователна и моли обжалваното решение да бъде оставено в сила. Дори и да се приеме, че ЗАП е неприложим, то са налице съществени процесуални нарушения.

Представителят на Софийска градска прокуратура моли да се отхвърли касационната жалба.

Административен съд София – град, XXIII касационен състав, като се запозна с обжалваното съдебно решение, съобрази доводите и възраженията на страните и обсъди наведените касационни основания и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима, като подадена срещу съдебно решение, подлежащо на касационен контрол, от надлежна страна по смисъла на чл. 210, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН и при спазване на преклузивния 14-дневен срок по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН.

Настоящият състав, като извърши служебна проверка, на основание чл. 218, ал. 2 АПК и въз основа на фактите, установени от районния съд, съгласно чл. 220 от АПК, намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. Решението е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд, в рамките на правомощията му.

СРС е възприел следната фактическа обстановка, въз основа на събраните доказателства, а именно, че на 14.6.2016 г. около 17.30 ч. И. Б. се е качила на автобус № 120, оставила е на една от седалките чантите си и се е насочила към един от перфораторите, но не успяла веднага да го стори, тъй като е била бременна и е било необходимо повече време, както и да запази равновесие. В това време в превозното средство се качили контрольори на Център за градска мобилност, сред които и св. Й. К. Н., който видял Б. с неперфориран билет, поради което й заявил, че е в нарушение и, без да изслуша обясненията ѝ, и я свалил на следващата спирка.

Въпреки дадените от СРС указания, не са представени доказателства относно компетентността на лицето, подписало НП, както и от актосъставителя.

При преценка на доказателствата съдът не констатира допуснати от СРС процесуални нарушения.

На следващо място, доколкото производството е по реда на глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс, то приложение следва да намери и чл. 220 от тази глава, предвиждащ забрана за нови фактически установявания – съдът следва да прецени прилагането на материалния закон въз основа на фактите, установени в обжалваното решение.

При извършване на служебна проверка по реда на чл. 218, ал. 2 АПК съдът намира, че обжалваното решение съответства на материалния закон.

Настоящият състав споделя изводите на СРС относно наличието на съществени процесуални нарушения във връзка с липсата на доказателства относно оправомощаването както на контрольора, така и на заместник-кмета на СО, издал НП. Такива доказателства не се представиха и пред настоящата инстанция. Ето защо и препраща към мотивите на обжалваното решение в тази му част.

На следващо място, настоящият състав споделя изводите на СРС и относно нормата

на чл. 91, ал. 11 ЗМСМА /изм. ДВ бр. 9/2017 г./, вр. чл. 101 ЗАвт.Пр., именно в която е предвидена правната възможност за контрол от страна на длъжностни лица, упълномощени от кмета на общината. В Наредбата за реда и условията на пътуване с общественя градски транспорт на територията на Столична община са предвидени санкционни норми в противоречие с нормативен акт от по-висока степен. Останалите изводи също изцяло споделя поради което препраща към тях. На следващо място, в чл. 101 е предвидена санкция за пътник в обществен превоз, като съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗАвт.Пр. общественят превоз е превоз, извършван за чужда сметка или срещу заплащане и икономическа облага, който се извършва с моторно превозно средство. Не е налице изискване за разграничение относно териториалния или видов обхват на този превоз – така, както се твърди в касационната жалба. Ето защо и доколкото изцяло споделя мотивите на СРС, съдът препраща към тях.

Следва да се препрати изцяло и към мотивите относно липсата на предпоставки за съставомерност на нарушението. Видно от установената фактическа обстановка, както и предвид положението на жалбоподателката, не може да се направи извод, че тя е осъществила деянието, за което е наказана.

При този изход на спора претенцията на ответника за присъждане на разноски е основателна- в размер на 300 лева предвид представения договор за правна помощ, както и списък с разноски.

С оглед изложеното настоящият състав намира, че обжалваното решение следва да бъде оставено в сила.

Водим от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК, Административен съд София - град, XXIII-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 7.10.2020 г., постановено по НАХД № 3698/2020 г. по описа на Софийския районен съд, Наказателно отделение, 129-ти състав.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на И. П. Б., ЕГН [ЕГН] сумата от 300 лв. разноски.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.